

Sörkerti elégia

*Tövestül tépve ki, akár a gyom,
törődöm, száradok. Az abrosz kockás.
Kedvem nem víg, nem is szomorkás.
Minden felbuzdulásom megunom.*

*Átkot mondanék: semmiért egészen.
Részidőben ha voltál birtokom,
légből kapott, nem tudom, mi jögon
csüggök a szavaidon, mintha részem*

*lehetne egy másik város, egy másik
folyó uszadéka. Földem, egem
kipárolgása, fénye idegen.
E sörkert őriz meg – néhány pohárig.*

*Fölöttem hárs, apró fehér kabócák
potyognak a vállamra. Kiszom
jussom. Szemem alatt ráng egy izom.
Kezem remeg, míg az új kört kibozzák. – –*

*Ó, úgysem fogna rajtad semmi átok,
a hangom elnyeli az iszapos
messzeség, el a közönyös Szamos.
Hogy győzzelek szóval, konyakra váltok.*

*Nagy veszteség, hogy játszottál velem,
s híved vagyok mégis, bár kidaszított.
Hamva annak, ami lángolni szított.
És hozzám szegődik a félelem:*

*mint amikor a hamut megkotorják,
percre fölizzik s kihuny a parázs.
A nyugtán a legvégső számadás
egyenlegét ellepik a kabócák.*

Te vers vagy

*Elképzelem,
amint egy kávéházi teraszon
újraírod az elvesztett
kéziratot; nevensz: tiszta haszon,
a vers kinyílik engedelmesen.*

*Nem könyörölsz
a körülményeknek, te vagy az úr
magad körül; mert ami kétely
s nyűg, választott sorsoddá idomul.
Nem hunyorogsz, a nappal szemben ülsz.*

*Delírium
Tremens, Maya presszó, az április
őrülete eszedbe jut-e
néha s az a Király utcai kis
tetőszoba, s vajon melyik fiún,*

*ha mosolyogsz
magadban? Érzed-e, hogy a hajad
körbenőtte kisbolygó-szívem,
téged nevetés, engem fojtogat
a légszomj, amíg, napom, elforogsz?*

*Te vers vagy – én?
Elejtett rimpár, úrbe lökve leng
körülötted álmatlan éjem
s napom. Vonzásod inkább ölne meg,
mint hogy keringjek szíved peremén.*

Vigaszágon

*Köztetek lettem én földönfutó,
múltját fölfaló pária, utó-*

*korát fölemészítő haramia.
Vétkezem hát: cigaretta, pia*

*a társaságom, sosem bütlének.
Fölbuzdulok, elerőtlenedek.*

*Ritmusa van az öncsalásnak.
A jambusok is megaláznak.*

*Köztetek lettem kiteszított.
Megfojt, mi a szólásra szított.*

*Tündérhegy lesz végetlen otthonom.
Madame Chauchat: illanó démonom.*

*Settembrini, az ördögadta
vitatkozik bennem, és Naphta.*

*Nyelek dormicumot, xanaxot.
Bámulok baráti falanxot.*

*Köztetek lettem én futóbolond.
Álmomba ette be magát a gond.*

*Költő volnék, és férfi meg apa.
S nem ölel, csak a polip-éjszaka.*

*A sárga földig roskaszt a teher.
Még tart a föld – de el már nem visel.*

*A nap szobámba reggel süt be.
S én, az éj prédája, leütve*

*fekszem, tövig lebúzva a redőny,
kizárva fény és elfeledve nőm.*

*Mind megfizetünk életünkért.
Tudsz-e varázsolni, te tündér?*

*Falanxon résnyi menedéket.
Vagy a lélek jegébe: léket.*

*Visszasurrannék vigaszágon –
de tétje nincs már. Csupasz ágon*

*gubbaszt a szívem: elnémult kolomp.
Köztetek lettem én futóbolond.*